

הלכות מילה פרק ב

פרק ב

דיני מעשה המילה

א.

הכל כשרים למול, ואפילו הערל ועבד וקטן ואשה מולין במקום שאין איש.
אבל גוי לא ימול כלל, ואם מל, אינו צריך לחזור ולמולו שניה.
ובכל מולין, אפילו בצור ובזכוכית ובכל דבר שכורת.
ולא ימול בקרומית של קנה, מפני הסכנה.
ומצוה מן המובחר למול בברזל, בין בסכין בין במספרים, ונהגו כל ישראל
בסכין:

ב.

כיצד מוהלין?
חותכין את כל העור החופה את העטרה עד שתתגלה כל העטרה, ואחר כך
פורעין את הקרום הרך שלמטה מן העור בציפורן, ומחזירו לכאן ולכאן עד
שייראה בשר העטרה.
ואחר כך מוצץ המילה עד שיצא הדם ממקומות רחוקים, כדי שלא יבוא לידי
סכנה.
וכל מל שאינו מוצץ - מעבירין אותו.
ואחר שמוצץ, נותן עליה אספלנית או רטייה וכיוצא בהן:

יש ציצין מעכבין את המילה, ויש ציצין שאין מעכבין.

כיצד, אם נשאר מעור הערלה עור החופה את רוב גבהה של עטרה - הרי זה ערל כמות שהיה, וזה העור הוא ציץ המעכב.

ואם לא נשאר ממנו אלא מעט, שאינו חופה רוב גבהה של עטרה - זה הוא ציץ שאינו מעכב:

המל, כל זמן שעוסק במילה - חוזר בין על ציצין המעכבין בין על ציצין שאין מעכבין.

פירש - על ציצין המעכבין חוזר, ועל ציצין שאין מעכבין אינו חוזר.
מל ולא פרע את המילה - כאילו לא מל:

קטן שבשרו רך ומדולדל, או שהיה בעל בשר עד שייראה כאילו אינו מהול, רואין אותו בעת שיתקשה,

אם נראה שהוא נימול, אינו צריך כלום - וצריך לתקן הבשר מכאן ומכאן מפני מראית העין,

ואם בעת שיתקשה לא ייראה שהוא נימול - חוזרין וקוצצין מן הבשר המדולדל מכאן ומכאן, עד שתיראה העטרה גלויה בשעת קישויו.

ודבר זה מדברי סופרים, אבל מן התורה, אף על פי שהוא נראה כערל, הואיל ומל אינו צריך למול פעם שניה:

1.

עושין כל צרכי מילה בשבת, מולין ופורעין ומוצצין, וחוזר על ציצין המעכבין אף על פי שפירש, ועל ציצין שאין מעכבין כל זמן שלא פירש, ונותן עליה אספלנית.

אבל מכשירי מילה אינן דוחין את השבת.

כיצד, הרי שלא מצאו סכין - אין עושין סכין בשבת, ולא מביאין אותו ממקום למקום, ואפילו במבוי שאינו מעורב אין מביאין אותו מחצר לחצר, ואין עירוב דדבריהם נדחה מפני הבאת הסכין, הואיל ואפשר להביאו מערב שבת:

2.

וכן אין שוחקין לה סממנים, ואין מחימין לה חמין, ואין עושין לה אספלנית, ואין טורפין יין ושמן.

לא שחק כמן מערב שבת - לועס בשיניו ונותן.

לא טרף לה יין ושמן - נותן זה לעצמו וזה לעצמו.

זה הכלל, כל שאפשר לעשותו מערב שבת, אינו דוחה את השבת, אלא אם שכחו ולא הכינו המכשירין - תידחה המילה לתשיעי:

3.

מלו את הקטן בשבת, ואחר כך נשפכו החמין או נתפזרו הסמנים - עושין לו הכל בשבת, מפני שסכנה היא לו.

מקום שדרכן להרחיץ את הקטן - מרחיצין אותו בשבת ביום המילה, בין לפני המילה בין לאחר המילה, או בשלישי של מילה שחל להיות בשבת, בין רחיצת כל גופו בין רחיצת מילה, בין בחמין שהוחמו מערב שבת בין בחמין

שמחזימין לו בשבת, מפני שסכנה היא לו:

ו.

שכחו ולא הביאו סכין מערב שבת, אומרים לגוי להביא סכין בשבת, ובלבד שלא יביא אותו דרך רשות הרבים.

כללו של דבר, כל דבר שעשייתו בשבת אסורה עלינו משום שבות - מותר לנו לומר לגוי לעשות אותו כדי לעשות מצוה בזמנה. ודבר שעשייתו בשבת אסורה עלינו משום מלאכה, אסור לנו לומר לגוי לעשותו בשבת:

י.

מכשירי מילה, אפילו בזמנה, אינן דוחין את יום טוב, הואיל ואפשר לעשותן מערב יום טוב.

וקל וחומר הדברים, אם לא דחו מכשירי מילה שבות שהוא מדבריהם, היאך ידחו לא תעשה של תורה.

אבל שוחקין לה סמונין ביום טוב, הואיל וראויין לקדירה, וטורפין לה יין ושמן: